

Fekete István: Szeptember

Még zöldek a fák és a patakok, még nyári zúhogással ringatja magát az erdő, ha megzendül a szél, de az éjszakák elmúltak és egymásra rakják a titokban lehullt sárga leveleket.

Virág is nyílik még az utak mentén a régi kőkeresztek tövében és gerle is bűg, ha hajnalban szépen felsüt a nap, de az eke már temeti a nyarat, a napraforgó a földet nézi, és őszi pókhálót lenget a szél a kukorica susogó levelén.

Dúsak és teltek még a töké a nevető domboldalakon, szüretre kongnak mámort érlelő vidám hordók, de az estékben már az őszi kopár pír, s a vén diófák árnyéka magasabb, mint amilyen messze ér.

És hogy süt a nap! Hogy porzanak a nyárból élő vásáros országutak; hogy csillog a tavak vize, ringatva a holdat és minden csillagokat, de a tejút selyme kifehéredett már, az éjszakák hűvösek és a virradat hideg harmatot csókol a néma mezőkre.

Nevetnek még a kertek is. A fákon hetyke cínkék csevegnek valamit az almáknak és szilváknak, de eljön az est és a sötétségben egyszerre titokzatos néma lesz a világ, csak a bagoly imbolyog a csend hátán és csak a méhek zúgnak a kasban, hol a nyár édességét és virágok illatát őrzi az aranyló méz.

A vadászok felett seregélyek sudaraznak, mert telelopták magukat szőlővel, a levegőben csókák rikkantanak, mert csupa élet az egész világ, a nyárfásokban lustán henyél a nyúl, mintha róka nem is lenne a világon, de ha az alkony végigszáll a tájon a nádkunyhók tűnődve nézik a sötét vizet, és a késői gyerekek úgy dübörögnek át a hidakon, mintha lágy göröngyök hullanának a nyár koporsójára.

És milyen nevetők a fehér faluk, ha a déli harangszó megáldja a Kenyeret, milyen bátran nyílik a kapu, hogyan csattanik - de aztán elmúlik a nap, szürke fáradsággal rogy le az alkony, és ha ellobbannak a vidám ablakszemek, egyszerre sóhajtani kezd a gond, sírni kezd valami régi sírás, fájni valami régi bánat.

A tűnődő est néma borulásában megsimogatja a falut s az álmokat, az erdőket és mezőket, az élőket s a temetőket a virágos kalapú, meleg kezű, bús magyar ősz.